

Fehér titkosírás (Tésai napok)

Mind nehezebb szétbontani az évszakokat. Tegnap még eső dobolt a szomszédos bádogtetőn, mintha kavicsokat szórnanak koporsó fedelére. Ma reggel fehér titkosírás, akármerre nézek. Az ég, az erdő és a kocsí-út kobaltja egygé tágul a kiterített tájban. Ködsapkában a Börzsöny csúcsai. Hallhatóbb a szél, a fejszecsattogás és kávéfőzőm szipákolása. A tornácon felejtett kancsóban körte alakúra dermedt a víz. Még jó, hogy a tüzet nem hagytam kialudni odabent. Fagyperzselt gyökerek, színehagyott fűcsomók közt botladozom az erdő szegélyéig. A közelgő tél harapásai itt is, ott is. A föld tavaszig visszanyelte az összes szint a várakozás alagútjaiba. Kéményemből szél akarátára hajlik a füst. Mégis mintha a maga kedvére, gunyoros kérdőjeleket formázva kúszna tovább, míg végképp el nem illan, vissza, egy nagyobb füstbe.

↳ Turczi István

Ryōkan szerint életünk

Mindent megkaptál, amire vágytál. Amid van, azzal is nehezen boldogulsz. Kívülről csak egy mozgó árny vagy. Mostantól igyekezz vágy nélkül élni, hogy téged is megkaphasson a minden. Bízd magad feltétel nélkül az ürességre. Amikor véletlenül sincs az, hogy még, még, még. Amikor nem az fáj, amit elveszítesz, hanem amíg kapaszkodsz belé. Bánat formájú cseppekben őrzöd az időt. Rossz perceket vonszolsz mióta már. Engedd el azt is, amit nem akarsz megtartani, de tudod, hogy van és a tiéd. Egy jámbor, részeges japán zen költő szerint életünk *Hold-sütötte víz szélében lebegő tavrözsa*. Nem kell feltétlenül lótuszülésben, ég felé fordított tenyérrel várnod a napfelkeltét, hogy ezt megértsd. Hagyd el a rutin levélfedezékét. Engedj a szoritáson, nyisd meg csapjaid. Tarts szert, távolságot, szünetet. Ha már *nem szennyez világi por*, mindent megkapsz, amire nem vágytál.

